

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Villads, Marie.; af Marie Villads.

Titel | Title:

Vaaren : Digt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

[Kbh.] : Rud. Bøhm, [1897]

Fysiske størrelse | Physical extent:

8 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author



Marie Villads:
Vaaren.
(Kbh. 1891).

54. - 82.

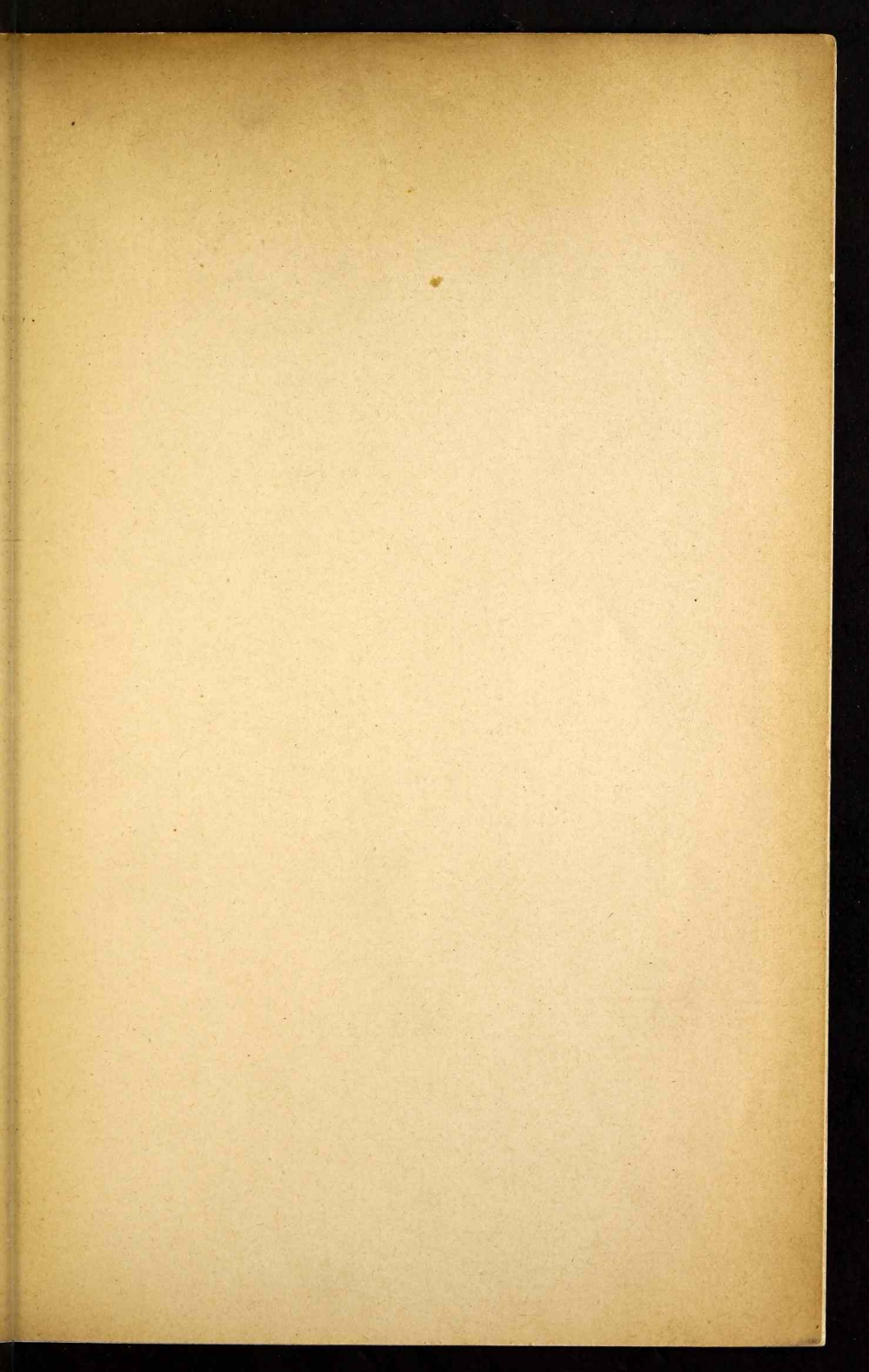
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

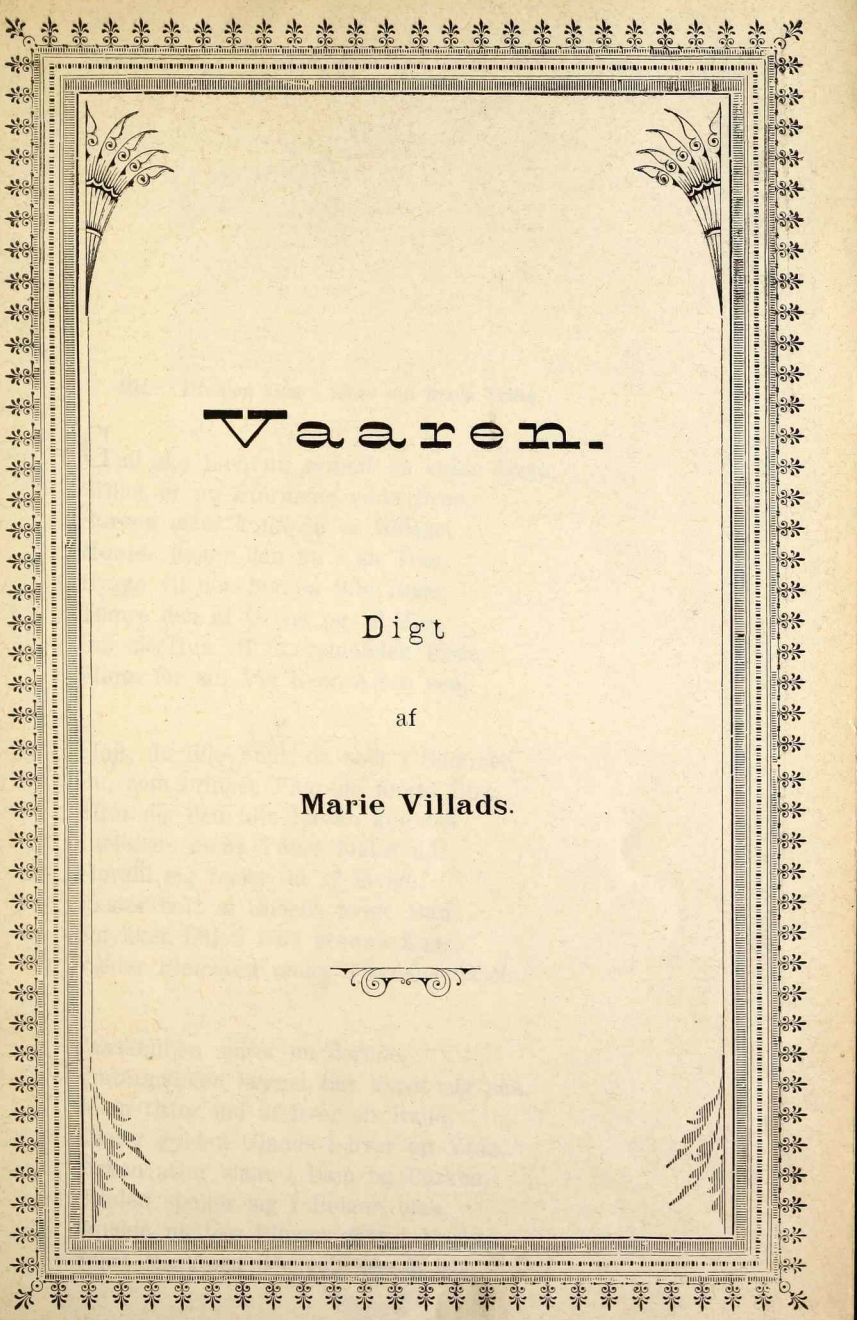


1 1 54 0 8 01442 7

+ REX





A wide, ornate border of small, repeating floral motifs surrounds the entire page. Inside this border is a rectangular frame with a double-line pattern. The four corners of the frame are decorated with stylized floral or leaf-like motifs. The text is centered within this frame.

Vaaren.

Digt

af

Marie Villads.

A small, symmetrical decorative flourish consisting of two curved lines meeting at a central point, located below the author's name.



Mel.: Droslen slog i Skov sin klare Trille.

Gud ske Lov, nu svandt de kolde Dage,
Stillet er nu Stormens vilde Brus,
Støren atter kommen er tilbage,
Munter fløjter den nu i sit Hus,
Bygge vil den her en lille Rede,
Tømre den af Grene og af Mos,
Om sit Hus vil Støremanden frede,
Fløjte for sin Viv hver Aften sen.

Fløjt, du lille Fugl, da sødt i Sommer,
Du, som bringer Vaarens første Bud,
Efter dig den lille Lærke kommer
Jublende, mens Træet foldes ud.
Floralil sig rejser da af Senge,
Kaster bort al Sneens hvide Dun,
Smykker Dalen i de grønne Enge,
Væder Blomsten under Tjørnens Skjul.

Paaskeliljen spirer nu derude,
Vintergækken længst har klædt sig paa,
Solen titter ind af hver en Rude,
Kaster gylden Glands i hver en Vraa,
Fisken atter slaar i Dam og Parken,
Himlen spejler sig i Bølgen blaa,
Bonden nu bag Ploven gaar i Marken,
Snart Maskinen dér vil Havren saa,

Alle I, som nu er her til Stede,
Og som lytter til den Gamles Kvad,
Se paa Vaaren da, som jeg, med Glæde,
Af Naturen lær at være glad.
Gaa til Skoven da, en Aften stille,
Søndermarken, naar den foldes ud;
Der er dejligt ved den svale Kilde,
Skovens Højsal glemte har Vint'rens Slud.

Skulde vi da vore Sorger gemme,
Hør, hvor Fuglen synger: Kvi bi bi.
Nej, o nej, hver Smerte vil vi glemme,
Synge, som den lille Sanger fri!
Nøden kunde os i Vinter bøje,
Uden Arbejd' er saa tungt at gaa.
Sving, som Fuglen, Tanken mod det høje,
Haab og bed; saa skal vi Brødet faa.

Er Du træt af Livets Kamp herneden,
Har Du Gæld og Sorg og huslig Harm?
Søg, som jeg, da til Naturens Eden,
I dens Favn Du atter bliver varm.
O, min Ven, misund dog ej den Rige,
Tidt paa Silkekjolen Taare faldt,
Ønsk Dig aldrig blandt de Stores Lige,
Sorgens Engel vandrer overalt.

Kunde vi vort Kors i Verden bære
Og som Brødre, Søstre følges ad;
Kunde vi i Skæbnen rolig være,
Da blev Sind og Hjerter mere glad.
Jeg er kun en fattig, ringe Kvinde,
Staar for Eder, som en vissen Tjørn;
Tumlet blev jeg tidt af Smertens Vinde,
Grædt for Brød jeg har til mine Børn.

Hvad der saa i Nøden trøste kunde,
Da naar Smerten ramte med sin Pil —,
Børnene var alle friske, sunde,
Da min Taare smelted hen i Smil.
Mange fødtes halte, blinde, krumme,
Mangen Stakkel man i Vuggen saa,
Som blev siden Svæklinge saa dumme
Og Forstanden stedse savne maa.

Disse Tanker mildnede min Smerte,
Sunde Børn, med Vid og god Forstand.
Jeg tog fat paany, og Nøden lærte:
Ej fortabte her vi blive kan.
Fattigdom er ingen Skam at bære,
Ærlig Stodder har dog Sjælefred,
Slyngler, som af Guldets her sig blære,
Stifte kan i Verden tidt Fortræd.

Det, som røver Lykken, saa den svinder,
Vifter Glædens Smil fra Hjemmets Bo,
Det er Spil og Drik og løse Kvinder,
Gyldne Lænker de om mange sno.
Mangt et Offer her har maattet bløde,
Glemte tidt ved disse sin Forstand,
Tusinder har grublet sig tildøde,
Gled paa Vejen hen mod Afgrunds Rand.

Alle I, som Eder her vil samle,
Syng som Fuglene et Foraarskvad.
Se, hun staar for Eder, som den Gamle,
Der plukked' Blomsterne af Tjørnens Blad.
Her hun staar for Eder, som en Fremmed,
Synger nu sin lille Svanesang,
Kom til Kilden da, i Grottehjemmet,
Der har Sangen mere liflig Klang.

Taaren sittre ofte kan i Øjet,
Hjertet ofte føle kan et Savn;
Mine Børn som Fugle bort er fløjet,
Aldrig kan jeg trykke dem i Favn.
Ak, de rejste alle mod det fjerne,
Skæbnen tog, hvad Herren rigt mig gav,
Snart skal Himlens lyse, milde Stjerne
Skinne over Kildemo'ers Grav.

Vilde I, en venlig Atten stille,
Alle I, som nu er samlet her,
Plukke Mindets lille Rose ved min Kilde,
Lægge den som Tak paa Graven der,
Og naar aldrig her jeg synger mere,
Vil I mindes da mit sidste Ord:
At tilfreds I Skæbnen maatte bære,
Glad i Sorg og Fryd, som Kildemo'er.



Søndermarken.

Hærlig en Sommerdag
Her under Bøgetag
Vokser smaa Blomsterne skønne,
Røde og hvide, blaa,
Alle saa favre staa
Hist nu i Engene grønne.

Søndermarks grønne Vang,
Busken med Fuglesang,
Bøgenes mægtige Kroner.
Skovskadens unge Børn
Kredse i vilde Tjørn
Over de smaa Aneoner.

Hist i Kastaniens Læ
See hvor et Guldregnstræ
Vifter for Vinden og lukker,
Og bag den grønne Gren,
Hør hvor i Aft'nen sen
Kjærlighedsdronningen klukker.

Dejligst i Aften sval
Synger Hr. Nattergal
Elskovs yndelige Trille,
Dejlige Piger smaa
Ofte ved Grotten staa,
Smile med Øjne saa milde.

Og af de mange Smaa
Dansen i Enge gaa,
Her danne alle en Lænke.
Hen gennem Tjørn og Krat
Leges nu: „Hund ta' fat“,
og to Mand frem for en Enke.

Krandset af Vaarens Flor
Hist sidder Kildemor',
Digter for Gamle og Unge;
Her under Bøgeblad
Skrev hun det ringe Kvad,
Som hun nu beder Jer sjunge.

Hist i mit Grottehus
Drik nu af Kildekrus,
Vandet har Lægedomskræfter.
Kilden i lystig Dans
Minder om Sankte Hans,
Den risle vil for nye Slægter.

See i det store har
Gud og vor Frelser kjær,
Ham vil vi prise og ære!
Lov Ham i hvert et Hjem,
Kjære — Du ej forglem:
Takken vi skyldte Vorherre.



